

verloren.... Intusschen verwierp hij, als een felle oneerbiedigheid, een heiligschennis, de telkens weer even opduikende onderstelling, dat dit meisje ooit zijn vrouw zou kunnen worden. Niet hij, o niet hij, onwaardige ! Niet voor een halfversleten bijna vijftiger — trouwens al zoolang en volkomen gewend als weduwnaar voort te bestaan — was het wonder van haar liefde bestemd. Liefde... och ! Voor hem iets dat achter hem lag neen, dat hij nóóit had gekend misschien, in zijn stralende volheid... Maar dat nú toch niet meer mogelijk zijn zou.... Want.... o neen, o God neen, nooit iets ánders dan dit, nooit iets minders meer !

Dit teere gemijmer, hoe verrukkelijk was het al.... En dan: haar te zien en te hooren, dikwijls haar te zien, en bij zich te hebben, met haar te praten.... Goed en hartelijk voor haar te mogen zijn.... Vriendschappelijk misschien.... Een beetje voor haar te zorgen, een beetje voor haar.... o ! te léven ! Een nieuw doel in zijn eenzaam bestaan, een fel glanzend vooruitzicht....

Maar 's nachts, in het duister van zijn slaapkamer, het gloeiende hoofd in het broeiïge kussen, begroef hij daarin telkens zijn gezicht om te smoren zijn kreunen. God-o-god, waarom zoo oud al.... En waarom niet vroeger, niet vroeger.... niet vroeger ?

(Wordt vervolgd).

